

но като дойде до него, видѣ му се и то право, високо. Но дърва за сѣчене и по горния край не намѣри. Ако забележеше нѣкое по-тънко дърво, думаше си:

— Тънко е, ама я го вижъ, подгонило небето.

И като казваше това, трепваше и боязливо се озѣрташе, сякашъ се боеше отъ нѣкого.

Заслиза надолу и мѣташе погледъ ту на една, ту на друга страна. Затюхка се, че изъ цѣлата гора не можа да пробере едни кола дърва за огънь.

— Видѣ ли, какъ ще се върна съ праздна кола! — заодумва се той и по устнитѣ му заигра плаха усмивка. — Да бѣше ратаятъ, щѣше да нахвърли колата завчасъ.

Около сухата напукана локва стърчеха драки съ по два — три листа, а малко по-навжтре едно

криво гърбаво дърво. Чичо Божинъ пристѣпи до него. Като го гледаше, като гледаше и врѣстниците му наоколо, дожалѣ му за младото сакало дърво и протегна ржка да го помилва:

— Мислишъ, че само тебъ ли ще отсѣка? — заговори му той съ тихъ гласъ. — Нѣма, нѣма! Не бой се! Нѣма! Ами нали, който ме срещне, ще ми се смѣе на ума, че тропамъ колата само за единъ трупъ! Не бой се! Нѣма!

Чичо Божинъ мръдна навжтре и се наведе да сѣче тръни.

Лѣхна вѣтрецъ. Клонетѣ се галѣха единъ другъ и весело си бърборѣха. Листата се кжпѣха и ликуваха въ меката златиста свѣтлина на есенъта.

Надъ гората се бѣха спрѣли тихи, есенни облаци.

Или ччо Воленъ

РОДНА ГОРА

Ечатъ хайдушкитѣ джбрави,
и сякашъ съ весели уста
листата пѣятъ и разказватъ
за стари чудни времена.

Гласътъ на Ботевъ и Бенковски
кънти въ долини и усой,
разказватъ камънитѣ горски
за нѣкой бой или герой!

Расте великата ни обичъ
къмъ тебъ, помайчима — гора,
че ти, когато бѣхме роби,
роди въ насъ духъ за свобода.

Сърдцето българско при тебе
отъ родолюбие тупти,
отъ всѣки новъ планински гребенъ
сияятъ нови красоти.

Мѣсто на чудни водопади,
на пойни птички и цвѣтя
си ти — усмихната и млада
зелена българска гора!

Богданъ Овесянинъ